

BRABANTS DAGBLAD

Een toverstokje om het rouwen te kunnen begeleiden

door Joke Knoop

Donderdag 8 juni 2006 - Tilburg - Larissa van der Molen begeleidt kinderen bij rouwen om een verlies. „Het raakt me“, zegt de Tilburgse.

Larissa van der Molen gebruikt symbolen in haar therapie bij rouwbegeleiding. Foto Marieke Duijsters/PVE

Het ziet er sprookjesachtig uit: een kleed, een toverstokje, bloemen, hartvormige kaarten, een doosje, kaarsjes. Het is een lief tafereel om de rauwe werkelijkheid te lijf te gaan. Want het gaat bij de Tilburgse Larissa van der Molen (29) alles behalve om sprookjes. Ze begeleidt kinderen tot 21 jaar die er niet in slagen om hun verlies te boven te komen. Dat verdriet kan worden veroorzaakt door overlijden, maar ook door een echtscheiding, een verhuizing, een lichamelijke handicap. Ze werkt met groepjes van maximaal vijf kinderen en ook met kinderen apart.

Larissa van der Molen is van huis uit maatschappelijk werker en creatief therapeut. Ze volgt een tweejarige opleiding bij Riet Fiddelaers, dé deskundige op het terrein van rouwverwerking bij kinderen. Ze is vrijwilligster bij de Stichting In de Wolken en bij de Stichting Achter de Regenboog, beide gespecialiseerd in rouwbegeleiding. Haar nieuwe praktijk in de Oegstgeeststraat in Tilburg draagt de naam De Troostboom. Haar logo bestaat uit eigen kindertekeningen van bomen in de vier seizoenen. De bomen symboliseren de cyclus van het leven en daarmee van de rouw: de herfst en de winter van het verdriet, maar ook de lente en de zomer waarin het verlies niet meer zo allesoverheersend is. In die seizoenen is ruimte voor nieuwe dingen. Herfst- en winter komen terug maar dan zal het verdriet te hanteren zijn. Dat laatste is het doel van de therapie. Gecomplieerde rouw verwijst ze door.

Radeloos

Uit haar ervaringen als vrijwilligster weet ze dat kinderen en ouders soms met de handen in het haar zitten. „Ze weten niet hoe het verder moet. Ze zijn radeloos.“ Kinderen reageren anders dan volwassenen op verlies. Een kind kan bijna als terloops vertellen dat zijn vader is overleden en vervolgens om een rood kleurpotlood vragen. Taal, het spreken over het verlies, is niet voldoende. Larissa van der Molen werkt ook met non-verbale middelen: tekenen, knutselen, muziek, spel het vertellen van verhalen en sprookjes. In doorgaans acht sessies komen de vijf rouwtaken aan bod: omgaan met het verlies, het bewust worden van het verlies, het toelaten van gevoelens, het beseft dat de oude situatie niet terugkeert ('Dat is de moeilijkste taak') en het durven investeren in nieuwe situaties/relaties. Als handvatten gebruikt ze verhalen, symbolen (zoals het kleed met de schelpen, kaarten en bloemen), creatieve opdrachten en muziek.

Larissa van der Molen werkt niet met volwassenen. „Bewust, omdat ik zelf die levensfasen nog niet heb gehad. Volwassenen hebben meer levenservaring dan ik.“

Er zijn heel wat instanties actief op het gebied van rouwverwerking. De GGZ, lotgenotengroepen, de stichtingen, parochiële werkgroepen. Wat heeft Van der Molen daar aan toe te voegen? Haar eigen persoonlijkheid en haar eigen sfeer, zo blijkt. „Ieder mens zoekt hulp waar hij zich prettig voelt. Het moet klikken.“

Ze werkt veel met kinderen en ze gebruikt haar eigen verlieservaringen. „Ik was vijf jaar toen opa overleed. Op mijn zesde verloor ik een vriendinnetje en op mijn 21e overleed mijn tweede vader. Ik heb als jong kind de echtscheiding van mijn ouders meegemaakt. Dit werk past bij mijn eigen ervaringen. Dit werk is zo bijzonder. Het raakt me, het komt meer binnen.“